

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 135.

Fjerde Session.

41de Møde.

Torsdagen d. 16. December.

(Forts.).

Tscherning (fortsat): Hvad derimod den anden Bemærkning angaaer, at det er en Havn for et stort Opland, saa er dette ogsaa Tilfældet med samtlige Havne i hele Landet, og nu er det jo dog et Spørgsmaal, om man paa Statens Vegne skal give noget Fortrin til denne Havn fremfor til andre Havne, der ligge i Nærheden eller kunne ligge i Nærheden; det vilde aabenbart være vrangt, og det er Marsagen, hvorfor Udvalget har henledet Opmærksomheden paa, om ikke en Delning af denne Art itide kunde finde Sted. Jeg er fuldkommen overbevist om, at man saavel i Kommunen Frederikshavns som i Statens Interesse bør følge denne Vej. Hvorfor er det i Kommunen Frederikshavns Interesse? Naar man lægger Mærke til de Overveielser, vi her i Dag have foretaget, saa vil man see, at det vil blive stedse vanskeligere og vanskeligere for Kommunen Frederikshavn, at gjøre sine Havneforordninger gjældende ligeoverfor Staten. De, som betragte Sagen fra Statens Side, ville mere og mere komme til at sige: Naar Staten har skaffet de behøvrige Midler tilveie for at kunne modtage de Fartøier, som søge Nødhavn, saa har den opfyldt Alt, hvad den skylder at gjøre, og den vil altsaa afholde sig fra at gjøre Mere, den vil altsaa være meget streng i Bedømmelsen af de Udgifter, som kræves for at gjøre Mere. Kommunen maa derimod eftertrænge sin Udvikling gjennem det, som gjøres mere, og naar man lægger Mærke til, med hvor smaa Midler de Folk, der ere henviste til deres personlige Industrie, kunne opnaae ikke ubetydelige Formaal,

saa vil man ogsaa begribe, hvor gavnligt det er for Kommunen at blive henvist til at forsøge at hjælpe sig selv, istedetfor aarlig at komme igjen her og forsøge at faae Midler af Statskassen og tilsidt faae Afslag. Den bliver ellers afvænt med Selvhjælp, og den faaer ikke Hjælp udenfra.

Jeg skal nu gjøre en Reise fra Frederikshavn til Helsingør, og da gjøre opmærksom paa, at den hele Sag med Smedebygningen paa Helsingørs Værst ikke har den allermindste Betydning; det, at have Smedie paa Værst, er noget saa almindeligt, og de Bygninger, der behøves dertil, ere saa simple, at der ikke kan være noget Spørgsmaal om at gjøre det til Gjenstand for en Statsudgift. Man har for det Første paa alle Værster, som ere nogenlunde vel indrettede, og som kunne udføre deres Gjærning tilgavn, smaa transportable Smedier, som bringes hen i Nærheden af det Fartoi, hvor der skal bruges gloende Jern, eller hvor en eller anden Gjenstand med Lethed skal kunne bøies. Ved Siden deraf har Skibsbyggeren et Smediehuus, som bygges op for den allerværeste Priis, hvorfor Bygninger kunne opbygges; dette Skuur behænges med Bragteglsteen, og det Gnefte af det, der stilles op, som koster noget Betydeligt, det er en Gæse, en god Vælg og en Ambolt, og disse Redskaber have den samme Værdi, hvad enten de ere i Smedeskuret eller paa et andet Sted, men Skuret selv har en saa ringe Værdi, at, om det efter eet eller to Mars Forløb slet ingen Værdi havde, saa havde det dog ingen Betydning, naar der kun havde været smeddet noget Betydeligt deri. Det hele Spørgsmaal falder altsaa bort i sig selv, og det kan kun være stillet op af Folk, som ville prøve at skaffe sig en Fortrinsret til Smederi paa det Sted frem-